

(Hekayə)

Payız yayın özündən çox yaya bənzəyirdi. İsti bir payız günü idi. Əynimdə mavi ipək paltarım, qucağımda ad günümə hədiyyə edilmiş pekines cinsi itimlə nişanlımın evinə gəlmişdim. Həmin günü aydın xatırlayıram.

– Qısqanclıq bütün dünyanı idarə edir, – Romirio ilə qısqanclıq ucbatından evlənmədiyimə inanan senyora Yapura dedi, – Oğlum ancaq pişiklə yatır.

Romirio ilə evlənməməyimin, bu qərarı verə bilməməyimin səbəbi başqaydı. Bəzən insanın dediyi sözlər səsin tonundan asılı

Silvina Okampo

olur. Deyəsən, sözü çox dolandır-dım, amma bunun bir izahı var. Nişanlım Romirionun səsi məni iyrendirirdi. Ağzından çıxan hər söz, bunu böyük hörmət bəsləyə-rək desə də, barmağımın ucuna belə toxunmasa da, mənə ədəb-siz gəlirdi. Onu sevə bilmirdim. Mən məyus olurdum, ona görə yox, səxavətli və mehriban anası-na görə. Bu qadının yeganə üzde olan qüsuru qısqanclıq idi, amma artıq qoca olduğu üçün yəqin o da yoxa çıxmışdı. Həm də ki, şeyiələ-rə inanmaq olarmı? Camaatın de-

siz siğal çəkən əl deyil, bu, məni öpməyə çalışan iyranç ağız deyil, bu, məni qorxudan ədəbsiz və qa-banq seksualıq deyil, bu, omba kimi əllə hiss olunan, qann kimi isti bir şey deyil". Romirionun səsi mənim üçün bütün bunlardan daha xoşagəlməz idi. Mənimlə yaşayan kişi onu eşitmək istəyən hər kəslə səsinə paylaşırsa, buna necə dözəcəkdim! Bu içdən gə-lən, həyasız, esxatoloji səsi. Axı kim nişanlısına belə bir şey demə-yə ürək edərdi: "səsin xoşuma gəlmir, ondan iyranirəm, qıcıqla-nıram, o, uşaqlıq dövrümün kate-xizmindəki "şəhvət" kəlməsi kimi-dir".

Səs

diyine görə, o, çox cavan yaşında bir oğlanla evlənmişdi, çox keç-mədən oğlan onu başqa biri ilə al-datmışdı. Bundan şübhələndiyi üçün xəyanəti üzə çıxarmağa çalışaraq düz bir ay yuxusuz qalmışdı. Öyrəndikdə isə sanki üreyinə bıçaq sancılmışdı. O, heç nə deməmişdi, elə həmin gecə yanında uzanan ərini boğmaq üçün boğazından yapışmışdı. Amma qurbanın anası gəlib onu xilas etmişdi; anası yetişməsəydi, əri ölmüş olardı.

Romirio ilə nişanlılıq müddəti-miz xeyli uzanmışdı. "Səs nədir?" deyə düşünürdüm, "bu, arsız-ar-

Evliliyimiz heç bir gerçək sə-bəb olmadan təxiyə salınmışdı.

Romirio gündüzlər məni gör-məyə gəlirdi. Mən isə onun qaran-lıq evinə nadir hallarda gedirdim, çünki xəstə anası tez yatırdı. Amma kölgələrlə dolu balaca bağça-larını və Romirionun pişiyi Lam-bertini bəyənirdim. Bütün məhəl-lədə bizim kimi təvəzökar nişanlı-lar tapılmazdı. Həmin il yay ərzin-də birçə dəfə öpüşmüş olsaq da, bu, bizə görə çox idi. Əl-ələ tutu-maq? Zarafatı belə xoş deyil. Qu-caqlaşmaq? Artıq rəqs edərkən

də qucaqlaşmırdıq. Bu qeyri-adi münasibətə görə heç vaxt evlən-məyəcəyimizdən şübhə etməyə başlamışdıq.

Həmin gün qucağımda mənə hədiyyə edilmiş pekinesimlə Ro-mirionun evinə gəlmişdim. Romirio onu siğallamaq üçün əlini uzatdı. Yazıq Romirio, heyvanları o qədər sevirdi ki! Həmişəki kimi qonaq otağında oturmuşduq ki, Lambertinin tükləri biz-biz oldu, o yanımızdan götürülərkən çiçəklə dolu dibçəyi aşırıdı.

Səhəri gün senyora Yapura ağlayaraq mənə zəng etdi: dünən gecə Romirio həmişəki kimi Lam-berti ilə yatağında yatmış, amma gecənin bir yansı pişik caynaqla-rını Romirionun boynuna keçirib-miş. Anası qısqınqları eşidən kimi özünü çatdırmışdı. Pişiyi oğlunun boğazından aralamağı bacarmış və kəmərlə boğmuşdu. Deyirlər ki, qəzəbli pişik qədər dəhşətli bir şey ola bilməz. İnanmaqda çətin-lik çəkmərəm. Onlara nifrət edi-rəm. Həmin gündən sonra Romirio səssiz qaldı və həkimlər səsi-nin heç vaxt geri qayıtmayacağını dedilər.

– Romirio ilə evlənməyəcə-kən, – anası ağlayırdı, – Buna gö-rə deyirdim ki, pişiklə yatmazlar!

– Evlənəcəm, – dedim.

Həmin gündən Romirionu sevdim.

Tərcümə etdi:
İlahə Əkbər